

اداره عامه :

فصله بعثت به ازاری صاحبیل خانده .

آبولا

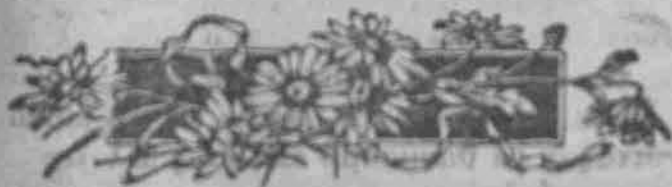
صاحب امتیاز و مدیر مسؤل :

آرستورولوسی د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τὸ εὐμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΕΡΓΑΣΙΑ

ν μὲ προσοχὴν δελεήσωμεν νὰ ἐξετάσωμεν ποία εἶναι τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποία μᾶς ἐξασφαλίζουν εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν εὐδοκίμησιν, δὴ ἴδωμεν, διὰ πρῶτον, μεταξὺ ὄλων αὐτῶν, εἶναι ἡ Ἔργασία.

Ἄγία ἀρετὴ, Ἡ ἐργασία εἶναι ὁ μέγας

φάρος, ὁ ὁποῖος κατευθύνει τὰ βήματα τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ἡ δρασκεία, ἡ ὁποία στηρίζει τὴν ἀρετὴν, εἶναι ἡ δύναμις ἡ κινητήριος ὅλης τῆς κοινωνίας.

Θέλετε νὰ ἐξετάσωμεν ἐδῶ ποία εἶναι τὰ ἀφελήματα, τὰ ὁποία παρέχει ἡ ἐργασία εἰς τὸν ἄνθρωπον ;

Πρῶτον ἐξ ὄλων, ἡ ἐργασία δημιουργεῖ τὸν ὑλικὸν πλοῦτον καὶ πρέπει νὰ τὸ γνωρίζετε ἀπὸ τώρα, μικροὶ μου φίλοι: τὸ χρῆμα καὶ ὁ ὑλικὸς πλοῦτος δὲν εἶναι κατὰ ἐπουσιῶδες εἰς τὴν ζωὴν.

Λοιπὸν, ἔλεγον, ὅτι ἡ ἐργασία χρησιμεύει νὰ μᾶς παρέχῃ τὴν ὑλικὴν ἀνεσίαν, τὸ χρῆμα, τὴν εὐμάρειαν. Καὶ τὸ χρῆμα ἀποτελεῖ σήμερον διὰ τὰς κοινωνίας μᾶς μίαν δύναμιν.

Παρατηρήσατε εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐθνῶν τί δὴ ἴδετε ; Λαοὶ ἐργατικοὶ ἠὲδοκίμησαν, διέπρυσαν καὶ διαιώνισαν τὸ ἔθνος των, ἐνφ' ἄλλοι λαοί, κατελιημμένοι ἀπὸ τὴν νόρκην, τὴν ἀπροθυμίαν καὶ τὴν ραστώνην, ἐρείψαν πτωχοὶ καὶ ἀφέθησαν κατόπιν νὰ συντεριθῶσιν ἀπὸ ἄλλα ἔθνη ἐργατικώτερα, δηλαδὴ ζωτικώτερα, ἐπικρατέστερα.

Ἡ ἐργασία προσπορίζει τὸ χρῆμα, ἐκ τοῦ ὁποῖου πηγάζει ἡ ὑλικὴ εὐμάρεια καὶ ἡ ἀνεσίαν. Αἱ ἀνάγκαι τοῦ ἀνθρώπου, ἡ περίθαλψις τῆς ὑγείας του, ἡ ἀνεσίαν του ἐν τῷ βίῳ, ὅλ' αὐτὰ διὰ τοῦ χρημάτων ἱκανοποιοῦνται.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὕτη ἡ ὑπηρεσία, τὴν ὁποίαν μᾶς προσφέρει τὸ χρῆμα. Τοῦτο δὲν θεραπεύει μόνον τὰς διαφοροῦς ἀνάγκαι μᾶς, τὰς ὑλικὰς, ἀλλὰ καὶ ἠθικὰς μᾶς ἐνισχύει. Τὸ χρῆμα μᾶς δίδει τὸ θάρρος τῆς γνώμης μᾶς, μᾶς παρέχει τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν σκέψεων μᾶς, μᾶς ἐξασφαλίζει τὴν ἀξιοπρέπειαν ἐν τῷ βίῳ. Ἄνευ χρημάτων, δηλαδὴ ἀνευ ἐργασίας, δὴ ἀναγκαζώμεθα πάντοτε νὰ κούτωμεν τὸν ἀσχέναν καὶ νὰ κἀνωμεν παρὰ τὰς ἐπιλήψεις μᾶς καὶ μόνον συμφωνὰ μὲ τὰς δελήψεις τῶν εὐκόπων, οἱ ὁποῖοι δὴ μᾶς διευθύνουν ὅπου καὶ ὅπως θέλουν.

Βλέπετε, λοιπὸν, ὅτι ἡ ἐργασία μᾶς προσπορίζει τὸ χρῆμα, τὸ ὁποῖον, ἐξ ἄλλου, μᾶς ἐξασφαλίζει τὴν ὑλικὴν ἀνεσίαν καὶ τὴν ἠθικὴν ἀξιοπρέπειαν.

— Ἄλλὰ οἱ πλούσιοι, οἱ εὐποροὶ, ὅσοι, μ' ἄλλους λόγους, ἠτύχησαν νὰ ἔχουν ἐπαρκὲς χρῆμα διὰ νὰ ζήσουν, δὲν πρέπει νὰ ἐργάζονται ;

Ἴδου μία ἐρώτησις, ἡ ὁποία προβάλλει εὐθὺς εἰς τινὰ πνεύματα.

Βεβαίως, ἂν ἡ ἐργασία μᾶς ἐχρησίμευεν εἰς τὸ νὰ μᾶς δώσῃ μόνον τὸ χρῆμα, ἐξάπαντος ἔπρεπε νὰ μὴ ἐργάζωνται ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν οἰκονομικὰς ἀνάγκαι. Ἄλλ' ἡ ἐργασία δὲν μᾶς ἐπιβάλλεται εἰς τὸ σῶμα διὰ ὑλικούς μόνον λόγους, ἀλλὰ ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τὴν ψυχὴν διὰ λόγους ἠθικοὺς σπουδαίους.

Ἡ ἐργασία εἶναι ἀρετὴ, εἶναι ἠθικοποίησης. Οἱ ἐργαζόμενοι εἶναι περισσότερον ἐνάρετοι ἀπὸ τοὺς ἀέργους, καὶ μεταξὺ τῶν κακοῦργων, τῶν ἐγκληματιῶν καὶ τῶν ὀπισθόποτε κακοποιῶν προσώπων, οἱ ἀεργοὶ ἔχουν τὴν πρῶτην γραμμὴν. Τί σημαίνει αὐτό ;

Ὁ ἀεργὸς ἔχει τὸν νοὸν πλανόδιον, τὸν στρέφει ἀσκοπίως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καί, ἐπειδὴ ἡ κακία ἔχει περισσοτέρας παγίδας καὶ δρόμους, πρ σελκίζει καὶ παρα-

σύρει τὰς ἀργοσχόλους ψυχὰς. Τὸν ἀντιπῶν, ἡ ἐργασία, κρατοῦσα δέσμιον τὸν νοὸν πρὸς ἑαυτὴν, προσηλωμένον εἰς τὴν μόνιμον ἰδέαν τῆς, τὸν ἐνισχύει καὶ τὸν ὀπλίζει κατὰ παντός τῆς κακίας δελευσμοῦ. Τοιοῦτοτρόπως, ὁ ἐργαζόμενος καὶ, ἂν εἶναι φύσει κακός, πάλιν ἐξαγνίζεται καὶ γίνεται καλὸς καὶ ἐνάρετος. Ἐκτὸς ὅμως τῆς ἐξαγνίσεως τῆς καρδίας, ἡ ἐργασία προσφέρει καὶ ἄλλο καλόν.

Ἐργασία σημαίνει προσπάθεια καὶ κάθε προσπάθεια, τείνουσα κάπου, δίδει εἰς τὴν ψυχὴν ὅλην τὴν ἀπόλαυσιν ἐκείνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μένουν ἀγευστοὶ καὶ ἐστερημένοι πάσης προσπάθειας ἐν τῷ βίῳ οἱ ἀεργοὶ.

Θὰ εὐτυχε νὰ εἶδατε ἢ νὰ συναντήσατε εἰς τὸν βίον σας πλουσίους, οἱ ὁποῖοι, μ' ὅλον ὅτι εἶχον πολὺ χρῆμα, ἐν τούτοις εἰργάζοντο εἰς ἐργασίαν, ὄχι, βέβαια, ἐπικερῆ. Διατί ἐκαμνον αὐτό; Ἀπλοῦστα, διότι τὴν ἐργασίαν θεωροῦν, καὶ δικαίως, ὡς μίαν ψυχικὴν ἀνάγκην.

Ἡ ψυχὴ, τὸ πνεῦμα, τὸ σῶμα ἐδημιουργήθησαν διὰ νὰ ἐργάζωνται. Πάρτετε παράδειγμα τὴν καρδίαν: σταματᾷ διόλου καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς ;

Ἄλλως τε, ἡ ἐργασία δίδει ἕνα σκοπὸν εἰς τὴν ζωὴν καί, ἂν προξενῇ κόπον, παρέχει ὅμως καὶ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀνακούφισιν.

Πάρτετε δύο πρόσωπα: Ἐν, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει κανένα σκοπὸν εἰς τὴν ζωὴν του καὶ ἐν ἄλλῳ, τὸ ὁποῖον ἔθεσεν ἕνα σκοπὸν ὡς τέλος καὶ ἐργάζεται διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν του. Τὸ δεύτερον πρόσωπον, βεβαίως, δὴ αἰσθάνθη κόπον, καὶ ἴσως καὶ στενοχωρίαν, ἀλλὰ τί εἶναι αὐταὶ αἱ στενοχωρίαι του, αἱ προερχόμεναι ἐκ τῆς ἐργασίας, πρὸ τῆς δλίψεως, τοῦ μαρτυροῦ, τῆς νεκρώσεως, τὴν ὁποίαν ἔχει αἰωνίως ἐκεῖνος, ποῦ δὲν ἐργάζεται, ποῦ δὲν ἔχει κανένα σκοπὸν εἰς τὴν ζωὴν του ;

Ἡ ἐργασία, λοιπὸν, εἶναι χαρὰ.

ΦΟΙΒΟΣ

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μετ' ἰδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδομένου ἐβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 52 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελεῶν) Γρ. 40

, τὸ ἔξωτερικόν , , , Φρ. 45

Δι' ἐγγράφαι προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1 ΓΡΟΣΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΠΕΤΩΝ ΜΥΛΟΣ

Μέσα εἰς ἓνα ὠραῖον λιβάδι εὗρισκετο ὁ γερο-μύλος. Τὰ ξύλα του ἦσαν μαῦρα ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ τὰ πτερά του σαλισμένα.

Ὅταν ὁ ἀέρας, σύμφωνα μὲ τὴν παλαιάν του συνήθειαν, εὐρίσκει τὸ τακτικὸν του τραγοῦδι, ὁ μύλος ἀνεστέναζε καὶ ἐξάρωνε. Κάνεις δὲν ἐνδιαφέρετο, οὔτε ἐφρόντιζε διὰ τὸν μύλον. Μόνον κάποιος γρινιάρης τυφλοπόντικος, ὅταν ἐβγαίνεν ἀπὸ τὴν φωλιά του, ποῦ ἦτο ἐκεῖ κοντά, ἀντήλλασσε δυὸ λογάκια μὲ τὸν γέρο γείτονά του.

— Πῶς εἶσαι; τὸν ἐρωτᾷ λυπημένος.

— Ὅχι πολὺ καλά, ἀπαντᾷ ὁ μύλος σκυθρωπός. Εἶμαι 'κατάμονος' μόνον ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ περνοῦν στρατιῶται καὶ τραγουδοῦν καί, ὅταν εἶναι καλοκαιρία, ἔρχονται τὰ μικρὰ παιδιὰ στὸ λιβάδι καὶ παίζουν τὸν πόλεμον.

— Ἀσχημος καιρός, ἀσχημος καιρός! ἐμουρμούρισεν ὁ τυφλοπόντικος καὶ ἐχώθη πάλιν εἰς τὴν τρύπαν του.

Τὰ λουλουδάκια τῆς ἐποχῆς ἐβλεπαν μὲ περίελο τὸν μύλον.

— Ἰδέτε, ἔλεγεν ἡ κυράτσα παπαρούνα εἰς τὴν μαργαρίτα· ὁ μύλος ἀπὸ μέρα σὲ μέρα γίνεται ἀσχημότερος, παραμορφώνεται ὅλην τὴν πεδιάδα· ἔπρεπε νὰ τὸν κρημίσουν.

— Δὲν τὸν βλέπεις; εἶναι ἔτοιμος νὰ πέσῃ, προσέθεσεν ἓνα μικρὸ ποντικίκι. Τί θέλει ἐδῶ ἀκόμη;

— Τιρλί, τιρλί, ἐφώνησεν ὁ κορυδαλός, πετῶν εἰς τὸν ὠραῖον γαλανὸν οὐρανόν. Για μὲ εἶναι τὸ ἴδιο, ὁ γερο-μύλος δὲν μὲ ἐνοχλεῖ καθόλου· ἂς μείνῃ ὅπως εἶναι.

Ὁ μύλος ἤκουεν ὅλα αὐτὰ καὶ ἔβλεπε μὲ ἀπορίαν ὑψηλά.

● κορυδαλὸς ἐξηκολούθει νὰ ἀναβαίνη ὄλονεν ὑψηλότερα πρὸς τὸν ἥλιον. Ὁ μύλος τὸν παρηκολούθει μὲ τὸ βλέμμα του καὶ ἔλεγε:

— Τὸ πουλί αὐτὸ τραγουδεῖ τόσο χαρούμενα! φαίνεται, ὅτι ἐκεῖ ἐπάνω εἶναι πολὺ ὄραϊα. Γιατί τάχα νὰ μὴ προσπαθῆσω καὶ ἐγὼ ν' ἀναβῶ; Καὶ ἐγὼ μήπως δὲν ἔχω πτερὰ καθὼς ἐκεῖνο;

Καὶ ὁ παλαιὸς μύλος ἐξηκολούθει νὰ σκέπτεται:

— Ἐγὼ καὶ ἐγὼ πτερὰ καθὼς ὁ κορυδαλός· θὰ εἰμποροῦσα λοιπὸν νὰ πετάξω. Δὲν ἐπέταξα ὅμως ἕως τώρα ποτέ μου, γιατί ποτέ μου δὲν ἐπροσπάθησα.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν ἀμέσως νὰ τὸ κάμῃ.

«Κνάπ, κνάπ, ρρρ... ἔ, ἔ, ἔ...» Τοῦ μύλου τὸ πρόσωπον ἔγινε σκυθρωπὸ· εἶδεν, ὅτι ἡ πρώτη προσπάθειά του δὲν ἐπέτυχεν καὶ δι' αὐτὸ ἤρχισε νὰ συλλογίζεται πῶς θὰ τὸ κατώρθωνεν.

Ὁ τυφλοπόντικος ἐβγαλε τὸ κεφάλι του ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπαν.

— Πῶς εἶσαι; ἐρωτᾷ πάλιν, κατὰ τὴν παλαιάν του συνήθειαν, τὸν μύλον.

— Θέλω νὰ πετάξω, ἀπαντᾷ ὁ μύλος ὑπερήφανος, καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ μὲ ἐπιχειρηματικότητα τὰ πτερά του.

— Νὰ πετάξῃς! χὰ, χὰ, χὰ, ἐφώνησεν ὁ τυφλοπόντικος διὰ τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἀστεϊότητα. Καὶ πῶς θὰ τὸ κάμῃς αὐτό;

— Ἀκόμη δὲν τὸ ξέρω, ἀπαντᾷ ὁ μύλος, ἀλλὰ θὰ τὸ κατορθώσω, εἶμαι βεβαιότατος.

Ὁ τυφλοπόντικος ἐαῶπησεν, ἐκίνησεν τὸ κεφάλι του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν φωλιάν του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ μύλος ἐκτύταζε μὲ προσοχὴν τὸν μικρὸν κορυδαλόν, ἀλλὰ, παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς διὰ νὰ τὸν μιμηθῇ, δὲν κατώρθωσε νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ ἓνα μακρὸν: «ἔ, ἔ, ἔ...» καὶ τίποτε περισσότερον.

Μίαν ἡμέραν ἐφύσηξε δυνατὸς ὁ βορρᾶς. Ὁ γερο-μύλος ἐκλονίσθη σκεπτικὸς καὶ ἡ συγκίνησις τὸν ἔκαμε νὰ τρέμῃ.

— Τὸ ἡῦρα! ἐσκέφθη ὁ μύλος παρευθύς, ὁ βορρᾶς θὰ μὲ βοηθήσῃ. Ἄς δυναμώσῃ περισσότερον καὶ τότε θὰ εἰμπορέσω νὰ πετάξω.

Καί, ἀφοῦ ἐσκέφθη αὐτό, ἐστράφη πρὸς τὸν βορρᾶν καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλέ μου βορρᾶ, ἀγαπητέ μου βορρᾶ.

Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἤκουσε διόλου· πρὸ πολλοῦ ἐπέρασε τὴν πεδιάδα· ἦτο ἡ πρώτη του ἐπίσκεψις καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ πονθενά.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν ὁ βορρᾶς ἐπεσκέφθη τὴν πεδιάδα, συντροφευμένος μὲ τὴν χιόνα.

— Τί κακὸς καιρός! ἐμουρμούρισεν ἓνας χωρικός, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε στὸ χωριὸν του μὲ τὴν κουρασμένην ἀγελάδα του.

Ὁ βορρᾶς ἐξηκολούθει νὰ φυσᾷ δυνατὰ καὶ ὁ χωρικός ἠναγκάσθη νὰ κουκουλωθῇ ὅσον εἰμποροῦσε περισσότερον.

— Θέλω νὰ πετάξω, ἔλεγε τότε ὁ μύλος καὶ ἐσχίρτα ἀπὸ τὴν χαρὰν του· τώρα θέλω νὰ πετάξω.

Τὰ ποντικίκια ἤκουσαν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ μύλου καὶ τὰ εἶπαν εἰς τοὺς μεγάλους ποντικούς. Ἀπὸ τοὺς μεγάλους πάλιν ποντικούς τὸ ἤκουσε μία καρακάξα, ἡ ὁποία τὸ διηγήθη εἰς τὰς συντρόφους τῆς.

Δι' αὐτὸ ἐμαζεύθησαν ὅλα αὐτὰ τὰ ζῶα, διὰ νὰ παρασταθοῦν εἰς τὸ πέταγμα τοῦ μύλου.

— Ἀγαπημένε μου βορρᾶ, πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς, θέλω νὰ πετάξω.

— Νὰ πετάξῃς; ἠρώτησεν ὁ βορρᾶς καὶ ἔβλεπε μὲ ἀπορίαν τὸ γερο-μύλο.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ μύλος καὶ ἐτένωσεν ἀπὸ ὑπερηφάνειαν τὰ πτερά του. Φύσα δυνατὰ, πειὸ δυνατὰ, καὶ θὰ ἴδῃς πῶς θὰ γίνῃ αὐτό.

Ὁ βορρᾶς ἔκαμεν ἓνα μορφασμὸ δυσπιστίας, εἰς τὸ τέλος δὲ ἤρχισε νὰ γελᾷ καί, διὰ νὰ κοροϊδεύσῃ τὸν μύλον, ἐδυναμώσεν τὴν ὁρμὴν του.

Τότε ὁ γερο μύλος ὑψώθη ὀλίγον.

— Φύσα ἀκόμη περισσότερον, ἐπανελάμβανε, θριαμβεύων ὁ μύλος.

Ὁ βορρᾶς ἤρχισε νὰ φυσᾷ ὅσον εἰμποροῦσε δυνατώτερον καὶ τότε ὁ παλαιὸς μύλος ξεκολλᾷ ἀπὸ τὰ θεμέλια του καὶ... πηδᾷ.

Ὅλα τὰ ζῶα, ποῦ ἦσαν εἰς τὸ λιβάδι, ἐκτύταζαν μὲ θαυμασμὸ καὶ ἓνας ἀλλαλαγμὸς ἐβγῆκεν ἀπὸ ὅλων τὰ στόματα.

Διὰ μίαν στιγμὴν ὁ βορρᾶς ἐστάθη ὀλίγον διὰ νὰ δυναμώσῃ περισσότερον. Ἀλλὰ τότε συνέβη κάτι πολὺ φοβερόν: ἠκούσθη ἓνας κρότος καὶ εὐθύς ὁ μύλος εὐρέθη ριχμένος, κρημνισμένος, μὲ σπασμένα τὰ πτερά κατὰ γῆς.

Ὁ βορρᾶς ἤρχισε νὰ γελᾷ τόσον, ὥστε τὸ δάσος ἀντηχοῦσεν ἀπὸ τὰ γέλια του. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ χιόνι ἤρχισε πάλιν νὰ πίπτῃ.

Ἡ φρόνιμος καρακάξα ἐκίνησεν τὸ κεφάλι τῆς ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ εἶπεν:

— Ὁ μύλος ἤθελε νὰ κτυτᾷ ὑψηλά! ἡ ὑπερηφάνεια φέρει τὴν πτώσιν. Πά, τότε ἔτσι γίνεται.

— Μὰ εἶχε πτερά! ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ἡ νυκτερίδα· διατί νὰ μὴ δοκιμάσῃ;

— Νὰ δοκιμάσῃ; μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ καρακάξα, ἀλλὰ δὲν πρέπει μὲ τὴν δύναμιν τῶν ἄλλων νὰ θέλῃ νὰ ἀναβῇ κάνεις ὑψηλά. Ἀξέπαινος εἶναι ἐκεῖνος, ποῦ μόνος του κατορθώνει νὰ ὑψωθῇ.

Ἡ καρακάξα τότε ἐπέταξε καὶ ἀφήκε τὴν μικρὰν νυκτερίδα σκεπτικὴν νὰ μένῃ εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἐρειπίων τοῦ ὑπερηφάνου μύλου.

(Thea Schneider).

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΛΙΝΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

'Αγάπα διὰ νὰ σὲ ἀγαποῦν.

'Εν ὄσῳ εἶσαι νέος, μάνθανε πολλὰ ὠφέλιμα.

Εἰς τὸν νέον ἀρμόζει νὰ σιωπᾷ μᾶλλον, παρὰ νὰ ὁμιλῇ.

'Η παιδεία εἰς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι κτήμα ἀναφαίρετον.

'Η παιδεύσις ἐξημερώνει ὄλους.

'Αν συνασπασθῆσαι μὲ κακοῦς, θὰ γίνῃς καὶ σὺ κακός.

“Όσον και αν έφαινετο επικίνδυνος αυτή η απόπειρα, ο Μπριάν δεν επέτρεψεν εις κανένα να τον αντικαταστήση και ήτοιμάσθη διά να την εκτελέση.

Υπήρχον εις το πλοϊον σχοινία μακρά· ο Μπριάν εδιάλεξεν εν απ’ αυτά, μετρίου πάχους, το όποιον τοσ έφάνη κατάλληλον. Έπειτα, άφου έξεδύθη, επέρασε το σχοινί εις την μέσην του.

— Έμπρός, σεις οι άλλοι, επώναξεν ο Γόρδων, έλατε ελοι εδω να ξετυλίγεται το σχοινί.

“Ο Δόνιφαν, ο Βίλκοξ, ο Κρός και ο Βέμπ δεν ειμπορούσαν, βέβαια, να άρνηθούν την βοήθειάν των εις το διάστημα αυτό του Μπριάν, τοσ όποιου ένουσαν την σπουδαιότητα. Δι’ αυτό, όποιαδήποτε και αν ήσαν αι διαθέσεις των, προητοιμάσθησαν να ξετυλίξουν το σχοινί σιγά-σιγά, όσον δηλαδή επρεπε, διά να μη βαρύνη τον Μπριάν περισσότερο από τας δυνάμεις του.

Την στιγμήν, ποσ ο Μπριάν έρρίφθη εις την θάλασσαν, ο αδελφός του ήρχισε να φωνάζη :

— ‘Αδελφέ μου Μπριάν ! αδελφέ μου !

— Μη φοβήσαι, ‘Ιάκωβε, μη φοβήσαι διόλου για μένα, απήντησεν ο Μπριάν.

“Ο νέος ήρχισε να κολυμβά, ένθ το σχοινί ξετυλιόσσετο επισθεν του.

“Η εργασία αυτή ήτο άρκετά τολμηρά και δύσκολος, και αν άκόμη η θάλασσα ήτο ήρεμος. ‘Αλλ’ εις την περίστασιν αυτήν ο άνεμος ήτο όρμητικός και οι πυκνοί βράχοι εμπόδιζαν φρικτά τον τολμηρόν κολυμβητήν.

Και έμως, ο Μπριάν όλίγον κατ’ όλίγον επλησίαζεν εις την άκτήν, ένθ οι σύντροφοί του από το πλοϊον ξετυλίωσαν το σχοινί. ‘Αλλά ήτο φανερόν πλέον εις όλους, ότι αι δυνάμεις του τον εγκατέλειπον, αν και μόλις είχαν απομακρυνθη πανήντα πόδας από το πλοϊον.

Πρό αύτου ήνοιγεται εν είδος δίτης, η όποία έγινετο από τας ρεύματα, τας κυλιόμενα διά μέσου των βράχων. ‘Αν κατορθώνα να την περάση, το τολμηρά θα επτόγγανε, διότι επισθεν των βράχων εκείνων η θάλασσα ήτο ήσυχος. Προσεπάθησε, λοιπόν, να το επτόγγη, αλλά παρεσύρθη εις το κέντρον ακριβώς της δίτης και θα επνίγεται.

— Βοήθεια ! βοήθεια ! τραβήξατε το σχοινί, ειχε την δυνάμιν να φωνάζη ο Μπριάν, πριν εξαφανισθη κάτω από τας κύματα.

‘Επάνω εις το πλοϊον τας παιδια ήσαν κατατρομαγμένα.

— Σόρατε το σχοινί ! διέταξε με ψυχραιμίας ο Γόρδων.

Εις την διαταγήν εκείνην, όλα τας παιδια έσπευσαν να ανασύρουν το σχοινί, διά να τραβήξουν επάνω εις το πλοϊον τον Μπριάν. Έντός ενός λεπτοσ ο τολμηρός νέος ειχεν

ανασυρθη επάνω εις το πλοϊον λιποθυμημένος.

Είναι άληθές, ότι εκινδύνευσεν, αλλά ταχύτατα συνήλθεν εις την άγκάλην τοσ αδελφοσ του.

“Η απόπειρα, λοιπόν, η όποία ειχε σκοπόν να δέση το πλοϊον προς τους βράχους με σχοινί, απέτυχε και κανένα από τας άλλα παιδια θα έτολμοσσε να την επαναλάβη με περισσότερας ελπίδας επιτυχίας.

Τα δυστυχισμένα, λοιπόν, ήσαν ήναγκασμένα να περιμένουν... ‘Αλλά τί ; βοήθειαν ; Και από ποϊον μέρος ; θα ήδύναντο να περιμένουν την βοήθειαν και με τί μέσον θα τοσ ήρχετο ;

Ειχε περάσει το μεσημέρι, η καλίρροια ειχε προχωρήσει πολύ και ο άνεμος έμενε πάντοτε δυνατός. Υπήρχε, λοιπόν, κίνδυνος, ότι το πλοϊον με την φουσκοθαλασσιά και με τον άέρα θα έφρευγεν από το μέρος, ποσ ειχε τώρα καρφωθη, και θα έρρίπτετο πάλιν εις τους βράχους.

‘Αλλά την φοράν αυτήν θα έγινετο έξ-άπαντος κομμάτια και κανείς δεν θα ειμποροσσε να επικήση από αυτήν την σύγκρουσιν.

Και, μ’ όλα ταύτα, δεν ειμπορούσαν να κάμουν τίποτε.

“Ολοι, εις το επισθεν μέρος τοσ πλοϊου, οι μικροί, περιτριγυρισμένοι από τους μεγάλους, εκότταζαν την θάλασσαν, ποσ έφούσκωνε και εσκέπαζε τον ένα μετά τον άλλον όλους τους βράχους.

Τα κύματα ήρχοντο από μακράν άγρια και δεν θ’ άργοσσαν να αρχίζου να κτυποσν το Σλοθκι. Μόνον ε-θέος ήτο δυνατόν να βοηθήση τους μικρούς αυτούς ναυαγούς. “Ολοι ήρχισαν να προσεύχονται.

“Ολίγον πριν σημάσθη η δευτέρα μετά μεσημβρίαν ώρα, το πλοϊον ειχε από την πρόμηνη σηκωθη, εξ αιτίας της πλημμυρίδος. Την στιγμήν εκείνην ένα πελώριον κύμα ήλθε και έρρίφθη επάνω του με λύσσαν και με μανίαν, εσίκησσε το Σλοθκι και το έφερεν ύψηλότερα από τους βράχους, χωρίς να κτυπήση διόλου επ’ αύτων.

Και με αυτόν τον τρόπον το πλοϊον εδράθη πλησιέστερον εις την άκτήν, εσφηνωμένον εις την άμμόδη παραλίαν, την όποιαν η θάλασσα, εταν απεσύρτε, απεκάλυπτεν ελωσ διόλου.

3.— Μέχρι τοσ ναυαγίου.

Εις την εποχήν εκείνην το οικτροφείον Σερμαίν ήτο από τας καλλίτερα της πόλεως ‘Αουκλανδ, πρωτεύουσος της Νέας Ζηλανδίας, εις τον Ειρηνικόν ‘Ωκεανόν.

Εις το οικτροφείον εκείνο δεν έγινοντο δεκτά τας παιδια των Ιθαγενών δι’ αυτό εδρίσκοντο μόνον Γερμανόπαιδες, ‘Αγγλοι, Γάλλοι και ‘Αμερικανοί, παιδια μεγάλων ιδιοκτητών, εισοδηματιών, εμπόρων η ύπαλλήλων τοσ τόπου.

Εις το οικτροφείον εκείνο εδίδετο μία πολύ επιμελής άγωγή, και εκπαίδευσις.

Το αρχιπέλαγος της Νέας Ζηλανδίας αποτελείται από δύο κυρίως νήσους, προς βορράν η ‘Ικλ-να Μάβι, ήτοι νήσος τοσ ‘Ώαρτοσ, και προς νότον η Τσωνάτ Παναμά. Τας νήσους αυτάς έχόριζεν ο πορθμός τοσ Κούκ.

“Η νήσος ‘Ικλ-να-Μάβι έχει σχήμα άνω-

μάλου γεωμετρικού τραπεζίου, το όποϊον εκτείνεται προς τας βορειοανατολικάς, ακολουθών μίαν καμπύλην, η όποία φθάνει μέχρι τοσ ακρωτηρίου Βάν Διεμέν.

Εις την αρχήν σχεδόν της καμπόλης αυτής έχει κτισθη η πόλις ‘Αουκλανδ, εις σημεϊον δηλαδή, ποσ η χερσόνησος έχει πλάτος όλίγα μόνον μίλια. Είναι, με άλλους λόγους, κτισμένη καθώσ και η Κόρινθος εις την ‘Ελλάδα, δι’ αυτό μάλιστα και της εδόθη το όνομα : Κόρινθος τοσ Νότου.

“Η πόλις έχει δύο ανοικτούς λιμένας, ένα προς δυσμάς και έτερον προς ανατολάς. “Ο τελευταίος ούτος λιμήν εις τον κόλπον Χωρακι είναι ριχός· δι’ αυτό έχρειάσθη να κατασκευασθούν μακράι αποδάθραι, εις τας όποίας έρχονται και άράζου τας πλοια.

Την 15 Φεβρουαρίου, το απόγευμα, εδγγίκαν από το οικτροφείον Σερμαίν εκατό περίπου παιδια, συνοδευόμενα από τους γονείς των. Τα παιδια εκείνα ήσαν χαρούμενα, καθώσ τας πουλιά, των όποϊων άνοίγει κανείς το κλουβί.

“Η χαρά των παιδιών εκείνων ήτο δικαία. Εδρίσκοντο εις την αρχήν των διακοπών των και ειχαν πρό αύτων δύο μηνών έλευθερίαν και ανεξαρτησίαν.

Διά μερικά μάλιστα από τας παιδια εκείνα, όπήρχε και η ελπίς ενός όμοιού ταξιδίου, διά το όποϊον από πολλόν καιρόν έγινετο λόγος μεταξύ των μαθητών τοσ οικτροφείου.

Είναι περιττόν, βέβαια, να σάς ειπωμεν πόσον επακάριζαν τας παιδια εκείνα, τας όποια θα ειχον την τύχην να έμβουν εις το Σλοθκι και να ταξιδεύου με αυτό.

Το κερφόν αυτό πλοϊον το ειχον ένοικιάσει οι γονείς των μαθητών δι’ εν ταξιδιον εξ εδδομάδων. ‘Ανήκεν εις τον πατέρα ενός από τους μαθητάς εκείνους, τον κ. Γ’κάρνερ, πρόην εμποροπλοίαρχον.

“Εγινε συνεισφορά μεταξύ των οικογενειών διά τας έξοδα τοσ ταξιδίου, το όποϊον θα έγινετο με ασφάλειαν και άνεσιν.

Το ταξίδι αυτό απέτέλει μεγάλην χαράν των παιδιών εκείνων, τας όποια τόσον ευμορφα θα έπερνούσαν τας εδδομάδας των διακοπών των.

(άκολουθετ)

ΕΙΣΠΕΡΟΣ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

‘Αποστολαί εις το ‘Απ’Ολα.

Κατάλογος Β’.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Αι μαθήτοισ της ΣΤ' τάξεσ τοσ Ζανκίου Γο. 350, 'Ιωάννης ‘Αλεξ. Μολφέσος 100, Κολλιώη ‘Αλεξ. Μολφέσος 50, etc.

‘Εκ πρώτου κατάλογου

Γο. 875

Επιστραφέντα εν όλω

Γο. 1061

Christian von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιστοτάτου μητροπολίτου Σελωνικίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ

Ὁ νέος ἄνθρωπος ἀγνοεῖ τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Δὲν σκέπτεται δηλονότι, ὅτι ἐν βραχεὶ χρόνῳ πάντα τὰ φαινόμενα ἢ θὰ παρέλθωσιν ἢ θὰ μεταβληθῶσιν. Αὐτὸς νομίζει, ὅτι τὰ πάντα μένουσι καὶ διαρκοῦσι.

Καὶ φαίνεται, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ συμβάλῃ οὕτω· διότι, πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ ζήσει ἐν τῷ κόσμῳ, ἂν ἐθεώρει αὐτὸν ὡς παρερχόμενον φαινόμενον;

Ἄλλως σκέπτεται ὁ ἠλικιωμένος. Αὐτὸς εἶδε γενεὰς ὅλας ἀναδυομένας καὶ καταδυομένας, εἶδε τοσαύτας καλλονὰς μαραινομένας, τοσαύτα μεγαλεῖα θρυμματιζόμενα, τοσαύτας φιλίας διασπώμενας, ὥστε θεωρεῖ τὸν κόσμον ὡς φαινόμενον καὶ τὸ φαινόμενον ὡς ἀπάτην, καὶ ταύτην ὡς σκιάν καὶ καπνὸν καὶ νεφέλην. Ἐνεκα τούτων, ὁ ἠλικιωμένος πρὸ οὐδενὸς πλέον ἐκπλήττεται.

Ὁ στερεὸς δεσμός, ὁ συνδέων αὐτὸν πρὸς τὰ ὄντα, χαλαροῦται, καὶ ἔνεκα τούτου ἐλαττοῦται ὁ πόθος καὶ ὁ θαυμασμός. Ἐπέρχεται χωρισμός τις, ὅστις προδραίνει τὴν φυσικὴν μετάβασιν εἰς τὸν τελευταῖον χωρισμόν.

Κρύος ἀνεμὸς πνέει εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ζωῆς, τουτέστι τὸ γῆρας. Θὰ ἠδύνατο τις νὰ παύσῃ, ἂν μὴ ἦ γλυκεῖα αὔρα τῆς ἀγάπης ἕσωθεν ἐθερμαίνον αὐτήν. Αὐτὴ μόνη ἀπομένει εἰς ὅλους ἐκείνους, οἵτινες δὲν κατεπόθησαν ὑπὸ τῆς ἀτέρμοнос ἐνασχολήσεως περὶ κοσμικὰς φροντίδας, αὐτὴ παραμένει ἀείποιος νεύουσα καὶ θροασθρά, ὅπως καὶ ἐν τῷ ροδοβριθεῖ κήπῳ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι καὶ αὐτὴ ἀποβάλλει ἐν μέρει τὴν στυλνότητά αὐτῆς, καὶ δὲν ἐξαρτάται ἐκ τῶν αἰσθητικῶν ὀρμῶν. Ἐκ τούτου ὁμοῦ δὲν ἀποβαίνει ἀδυνατωτέρα καὶ χαλαρωτέρα, ἀλλὰ, τοῦναντίον, ἀληθεστέρα καὶ ἐγκαρδιωτέρα.

ΑΥΤΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Εἶναι, ἄρα γε, ἀξιοσύστατον πρᾶγμα τὸ νὰ σκέπτεται τις περὶ ἑαυτοῦ καὶ νὰ δοκιμάσῃ ἑαυτὸν καὶ τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ κατάστασιν; Πολλοὶ φρονοῦσι τοῦτο. Ἐγὼ ὁμοῦ θεωρῶ τοῦτο καλὸν ὑπὸ τινος σπουδαίου περιορισμοῦ. Ἀκολουθεῖ ἐν τῷ βίῳ σου πάντοτε τὸν κανόνα, τὸν ὁποῖον ὑπαγορεύουσιν ὁ λόγος καὶ ἡ θρησκεία, καὶ ἄφες τὰς μεμφιμοιρίας περὶ τῆς ψυχικῆς σου καταστάσεως. Βυθίσθητι κάλλιον εἰς τὰς σπουδὰς, εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ καθήκοντός σου, εἰς ὅ,τι ἔχει πραγματικὴν ἀντικειμενικὴν ὑπαρξίν. Ἄλλ' ἔστιν ὅτε, ὅταν εὐρίσκησαι πρὸ νέων σταθμῶν τοῦ βίου σου, ὅταν διέρχῃσαι ἀξιωμασημογεύτους ἡμέρας, τότε ἐρεῖνα τὰ κατὰ σεαυτὸν.

Βεβαίως, δὲν δύνασαι νὰ ἀποφύγῃς τὴν ἔρευναν ταύτην καὶ ἐν τῷ συνήθει σου βίῳ. Ἐκάστη μετὰ κατανύξεως γινομένη προσευχή, ἕκαστον πέρασ τῆς ἡμέρας πρὸ τῆς κατακλίσεως, ὅτε ἡ προσοχὴ ἀποσύρεται ἀπὸ τῆς τύρβης τοῦ βίου, παρέχουσιν ἀφορμὴν πρὸς αὐτεπισκόπησιν, ἐν ἧ' οἱ ἐγωῖσμοὶ κατηγοροῦσι καὶ ὑπερασπίζονται ἀλλήλων. Ἄλλὰ τὸ νὰ καταστήσῃ τις τοῦτο ἰδιαιτέραν ἐνασχόλησιν, δὲν θὰ ἦτο φρόνιμον. Διότι ἡ τοιαύτη ἐνασχόλησις εὐκόλως δύναται νὰ ἀπαγάγῃ εἴτε εἰς ματαιοφροσύνην, εἴτε εἰς περιφρόνησιν ἑαυτοῦ, ἢ τις, ἔξ ἴσου πρὸς τὴν πρώτην, ἔχει κακὰς συνεπελάς.

ΔΙΑΔΟΓΟΣ

ΟΡΦΑΝΙΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑ

Πρόσωπα: ΑΡΕΤΗ, ΜΥΡΤΙΑ

Μικρὸ πουλάκι ἢ Ἀρετῆ,
ποῦ θλίψι δὲν γνωρίζει,
κάννει τῆς κούκλας τῆς χαρῆς
καὶ μ' ἄλλες κόρες τρυφερὰς
σὰν νύφη τὴν στολίζει.

Καὶ νά, περὶ σὶδὸ πλάγι τῆς
κορίτσι πονεμένο
τὰ ὄντ' του μάτια τὰ γλαρὰ
διαμάντι χύνουν θλιβερὰ
καὶ κλαίει τὸ καῦμένο.

Πῶς, κλαῖς; Δὲν βλέπεις τῆς χαρῆς,
καλὴ, τῆς ἁριῆς μου;
Ἐλα, μικροῦτσικο, τρελλό...
Μὴν κάννης ἔτσι! σὲ καλῶ
σιδὸ γάμο τῆς μικρῆς μου.

— Ἀχ! σὲ παιγνίδια καὶ χαρῆς
δὲν πᾶν' οἱ πονεμένοι.
Μικρὸ πουλάκι κι' ὀρφανό,
ἐγὼ τὸ δύστηνο πινῶ
κ' ἢ μάνα μου πεθαίνει.

Ἄναστράζ' ἢ Ἀρετῆ
καὶ σὶδὸ λαιμὸ του κλίνει
χρυσὸς σταυρὸς φεγγοβολαῖ...
τὸν ξεκρεμάει, τὸν φιλεῖ,
καὶ τῆς Μυρτιάς τὸν δίνει.

— Πάρε, τῆς λέγει, ἀγάπη μου,
κ' ἢ χάρι του, στοχάσου,
δίνει ψωμάκι τὰ φτωχὰ
μαζὶ του δέξου μοναχὰ
νὰ μὴ σὶδὸν ἀγκαλιὰ σου.

Καὶ δακρυνομένα, ἀγκαλιστά,
Ἄορφανία κ' Ἐδυτυχία,
τὸ ἴδιο σμίξανε φιλεῖ
τὰ λόγια πῆρε τὸ πουλί,
τὸ δάκρυ ἢ Ἰκκλησία.

Κ.

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

Διατί τὸ γάλα φουσκώνει

καὶ χύνεται διὰν βράζῃ;

Τὸ γάλα φουσκώνει, ὅταν φθάσῃ εἰς μίαν ὀρισμένην θερμότητα, διότι, ἔξ αἰτίας τῆς συνθέσεώς του καὶ τῆς πυκνότητός του, οἱ ἄτμοι, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ φύγουν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ βρασίματος, δὲν εἰμποροῦν νὰ διασπάσουν μίαν δίοδον καὶ δι' αὐτὸ παρασύρουν καὶ τὸ γάλα μαζὶ τῶν. Ἀλλὰ εὐθὺς ὡς ἡ δίοδος αὕτη ἀνοιχθῇ, τὸ γάλα ἐξακολουθεῖ νὰ βράζῃ, χωρὶς νὰ φουσκῶνῃ καὶ νὰ χύνεται.

Εἰς τί χρειάζονται τὰ νύχια;

Τὰ νύχια χρειάζονται, διὰ νὰ προστατεύουν τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων. Πολλὰς ὑπηρεσίας μᾶς προσφέρουν τὰ νύχια μας καθὲς ἡμέραν. Εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν πρώτων ἀνθρώπων, τὰ νύχια ἦσαν μέσον προστασίας καὶ, ταῦτοχρόνως, ἐχρησίμευον διὰ νὰ σχίζουν τὴν τροφήν, νὰ σκάπτουν τὸ ἔδαφος πρὸς εὐρεσιν ριζῶν διὰ τὴν τροφήν τοῦ ἀνθρώπου.

Διατί δακρυόμεν,

διὰν γελάσωμεν πολὺ;

Τὸ γεγονός, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ θλίψις ἢ ἡ μεγάλη χαρὰ προκαλεῖ δάκρυα, ἀποδίδεται εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ἐπιρροήν τῆς ψυχῆς ἐπὶ τοῦ σώματος. Συμβαίνει μίαν ἀντανάκλασιν τῆς ψυχῆς ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ ὀργανισμοῦ, ἢ ὁποῖα ἐκδηλοῦται εἰς τὰ μάτια μας, παραλύει τὴν λειτουργίαν μερικῶν νεύρων καὶ, κατὰ συνέπειαν, ἀρίνει τὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀντίθετον λειτουργίαν, νὰ ἐργασθοῦν χωρὶς ἐμπόδιον.

Δι' αὐτὸ τὰ νεῦρα ταῦτα ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ ἀνοίγουν ὅσον τὸ δυνατόν εὐρύτερα τὰ αἰμοφόρα ἀγγεῖα καὶ, κατὰ συνέπειαν, νὰ ἐπαυξάνουν τὴν ποσότητα τοῦ αἵματος, ποῦ περὶ ἀπ' αὐτὰ. Ἐπειδὴ εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν τῶν καὶ τὰ ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα ἐκχύνουν τὰ δάκρυα, ὅσον περισσύτερον ἀφίρουν τὸ αἷμα νὰ φθάσῃ, τόσον καὶ ἡ ἐκροὴ τῶν δακρυῶν θὰ γίνῃ μεγαλειτέρα καὶ ἀφθονότερα.

Διατί αἱ πέτραι δὲν καίονται

καθὼς τὰ ξύλα;

Αἱ πέτραι δὲν καίονται καθὼς τὰ ξύλα, διότι οὐδεμίαν περιέχουν ὕλην καύσιμον, ἢ ὁποῖα νὰ δύναται νὰ συνενωθῇ μὲ τὸ ζεστόν του ἀέρος κατὰ τὰς συνήθεις συνθήκας.

Εἰς τί χρησιμεύουν τὰ μαλλιά

τῆς κεφαλῆς;

Τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς δὲν χρησιμεύουν διὰ νὰ προστατεύουν τὸν ἐγκέφαλον, ὁ ὁποῖος προστατεύεται ἐπαρκῶς μὲ τὰ ὀστά του κρανίου. Δι' αὐτὸ εἰμποροῦμεν νὰ τὰ θεωρήσωμεν ὡς στολισμὸν καὶ οὐδὲν πλέον. Ὑπάρχει, ἄλλως, καὶ ἐπιστημονικὴ πιθανότης, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκαλύπτετο, κατὰ τὴν προϊστορικὴν ἐποχὴν, ὅλος ἀπὸ τρίχας, οἵτινες ἐπροστάτευον τὸ σῶμα του.

Ομίλος
Σουηδικής
ομάδος
«Ερμού»,

διευθυνόμενος
υπό του
γυμναστού
κ. Τιμολέοντος
Τάγαρη.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ
ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ
ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΙΚΕΝΣ

(συνέχεια από σελ. 37)

Αυτό βεβαίως είναι έργο πολὺ θλιβερόν πάντοτε, θλιβερότερον ὅμως ἀκόμη εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Καρόλου, ἡ ὁποία ἐποδοθεὶς τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν ἐπιτυχίαν.

Διὰ τὴν συντηρήσιν κάπως ὁ μικρὸς Κάρολος τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὰς ἀδελφάς του, ἐπέληθεν ὅσα κοσμήματα καὶ παιγνίδια ἀξίας εἶχεν ὁ ἴδιος. Εὐρέσθη, λοιπόν, εἰς τὴν ἀνάγκην τὴν συζητήσῃ καὶ τὴν παζαρέψῃ μὲ διαφόρους τοκογλύφους, ἀρπαγὰς καὶ ἐνεχυροδανειστίας. Ἀπὸ τὴν γνωριμίαν των αὐτὴν ὁ Κάρολος ἀπεκόμισε θλιβεράς καὶ ἀγρίας ἐντυπώσεις.

Ὁ πατὴρ του ἐν τῷ μεταξὺ φιλακίζεται διὰ χρέη. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ τότε ὁ Κάρολος;

Κάποιος φίλος τοῦ συνιστᾷ μίαν θέσιν εἰς ἕν ἐργοστάσιον φιαλῶν. Ἐκεῖνος δέχεται ὁ νεαρὸς Κάρολος, μὲ τὰ τόσα ὄνειρα καὶ ἰδανικά, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν ὄψαιότητα, ἦτο ἀποχρεωμένος νὰ κέρσῃ τὰ πτερὰ τῆς φαντασίας του καὶ νὰ κλεισθῇ μέσα εἰς ἕν πένθμιον ἐργαστήριον καὶ νὰ κολλᾷ ἐπιτάττας ἐπάνω εἰς τὰς φιάλας.

Ὁ μικρὸς Κάρολος ἐλευθεύει πολὺ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ἐκεῖνην.

Πῶς; μήπως δὲν ἐδέχτο τάχα νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν εὐεργετήσῃ τὴν οἰκογένειάν του;

Ὅχι, βεβαίως, δι’ αὐτὸ ὑπέφερε διὰ τὴν κατάπτωσιν καὶ τὸν ἐξεντελισμὸν τῆς ἐργασίας ἐκεῖνης καὶ τὴν χυδαῖότητα τοῦ περιβάλλοντος.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Καρόλου φιλακίζεται καὶ αὕτη διὰ χρέη, καὶ ὁ μικρὸς εἶναι ἀποχρεωμένος νὰ ζῆσῃ μόνος, μέσα εἰς μίαν κάμαραν πτωχὴν καὶ γυμνήν.

Τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, τὸ ἔλειπνόν, τὸ περιέγραψεν εἰς ἕν ἐπὶ τὰ μυθιστορήματά του.

Ὁχληρὰ ἐργασία.

Τὰ χρέη, ὅμως, τῆς οἰκογενείας τοῦ μικροῦ Καρόλου, ἦσαν πολὺ μεγάλα καὶ οἱ πιστωταὶ ἦσαν πολὺ ἀκαταγχετοί. Ἐπερίμεναν, ἔσπιαν ὑπομονήν, ἀλλὰ, εἰς τὸ τέλος, ἐφυλάκισαν τὸν κατὰρ Δίκην καὶ τὰ ἄλλα μεγάλα πρόσωπα τῆς οἰκογενείας του.

Καὶ μένει τοιοῦτοτρόπος ὁ Κάρολος μόνος. Φαντασθῆτε, τί σκληρὰν ζωὴν ἔπρεπε νὰ περάσῃ! Ὅχι μόνον αὐτὸς δὲν εἶχεν ἀνάσιν καὶ χρήματα, ἀλλὰ ἤρπαστο, ὅτι καὶ οἱ γονεῖς του ὑπέφεραν χρεῖς.

Πῶς ἦσαν, λοιπόν, τὰ ὄνειρα διὰ τὴν πρόοδόν του; ποῦ ἦσαν τὰ καλὰ σχέδια τῆς ζωῆς του; Ὁ Κάρολος Δίκην, λοιπόν, θὰ συντριβῆτο ὑπὸ τὸ βῆλος τῆς πτώχειας καὶ τῆς ἀπερίστατος;

Ὅχι, ὅταν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν ἐπέρχη μία δύναμις, ὅταν τὸ πνεῦμα εἶναι ἰσχυρόν καὶ τὸ σθένος τῆς καρδιάς εἶναι μέγα, τότε ὁ ἄνθρωπος, ὅτι δῆποτε καὶ ἀντὸ συμβῆ, δὲν συντριβῆται. Ἰσως λοξοδρομῆ, ἴσως μάλιστ’ αὐτὸ βραδύνῃ, ἀλλὰ φθάσει, τέλος, εἰς τὸ κατάντημα ποῦ ἐπόθησε, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ δόξα, ἡ ἐπιτυχία, ἡ ἰκανοποίησις.

Ὁ Κάρολος εἶχεν εἰς τὴν καρδίαν του πολὺ ἀνεπτυγμένην τὴν λατρείαν τοῦ ὄψαιου, τῆς χιρίτος καὶ τοῦ ἰδανικοῦ. Ἐπρεπε, ὅμως, μὲ αὐτὴν τὴν νέαν κατάστασιν νὰ κάμῃ τὰ πτερὰ τῆς νεότητος καὶ θερμῆς σιέψιδος του. Διότι ὁ Δίκηνς ἠναγκάσθη νὰ γίνῃ ἐργάτης εἰς ἕν ἐργοστάσιον φιαλῶν. Ἐκεῖ, μέσα εἰς τὰ σκοτεινὰ καὶ ἀνήλια ἐργαστήρια, εἰς ἕν ἰσόγειον ἀσχολεῖται ὁ μικρὸς Κάρολος ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν χυδαίων μαστόρων, νὰ κολλᾷ ἐπιτάττας εἰς τὰς φιάλας.

Καὶ ὅμως, ἡ μικρὰ ἐκεῖνη ψυχὴ, δὲν εἴμπορούσας νὰ περιορισθῇ μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ θλιβερόν περιβάλλον. Ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη ἐπαναστατοῦσε.

Πλὴν προσεπάθει νὰ κάμῃ μὲ πολὺν ζῆλον ἐκεῖνο, ποῦ τὸν διέτασσον.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΕΚΕ ΒΑΣΤΙΑΡΧΟΣ

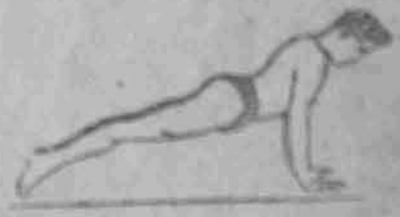
ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ - ΥΓΕΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΔΙΑ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ

Κλίσις τῆς κεφαλῆς. — Σταθῆτε εἰς στάσιν προσοχῆς. Κλίσατε τὴν κεφαλὴν ἔμπροσθεν καὶ θέσατε τὰς χεῖρας ἐνωμένους ὀλίγον ἄνω τοῦ τραχήλου. Σηκώσατε τὴν κεφαλὴν καὶ κλίνατε τὴν, ὅσον τὸ δυνατόν εἰμπορεῖτε περισσότερον ὀπίσσω, ἐνῶ αἱ χεῖρες ἀνθίστανται εἰς τὴν κίνησιν αὐτήν. Ἐπειτα φέρετε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στήθος, ἐνῶ μὲ τὰς χεῖρας θὰ κίνησιν ἀντίστανται. Αἱ χεῖρες εἶναι τότε ἠνωμένα καὶ τεθειμένα κάτω ἀπὸ τὸν πῶγονα (εἰκὼν 15).

Πρηνηδὸν — Τὸ σῶμα τεντωμένον ὀριζωντίως ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος οὕτως, ὥστε νὰ στηρίζεται μὲ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν καὶ μὲ τὰς τεντωμένας χεῖρας, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ μένουν μὲ τὰς παλάμας ἀνωκατὰς ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος. Ἡ ἀπόστασις, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἔχουν τὰ χεῖρα ἀναμεταξὺ των, πρέπει νὰ εἶναι κατὰ μεγαλειότερα ἀπὸ τὸ πλάτος τοῦ στήθους. Κρατεῖτε τὰ δάκτυλα ἠνωμένα μὲ διεθθύνσιν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, οἱ βραχίονες τεντωμένοι καὶ παράλληλοι, αἱ κνήμαι ἐπίσης τεντωμένα. Λεγώσατε τοὺς βραχίονας, ἕως ὅταν τὸ στήθος φθάσῃ τὸ ἔδαφος, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ ἐγγίξῃ. Ἐπαναλάβετε τὸ γύμνασμα πολλὰς φορές (εἰκὼν 16).

Πρηνηδὸν κινήσεις τῶν ποδῶν. — Τὸ γύμνασμα αὐτὸ εἶναι ὅμοιον τοῦ προηγουμένου, μὲ τὴν ἐξῆς προσθήκην: ὅταν οἱ βραχίονες κινήσονται καὶ τὸ σῶμα κλίνῃ, ἐφέρετε μὲ τὴν σειράν των πόδα τεντωμένον πρὸς τὰ ἄνω (εἰκὼν 17).

7.— *Ἀγῶνες καὶ προσπάθειαι.*

Ἄν καὶ ἡ Καίτη δὲν εἶχε συμφωνήσει διόλου μὲ τὰς ὀρθὰς συμβουλὰς τῆς μητέρας τῆς, μ' ὅλον τοῦτο, αἱ σκέψεις ἐκείναι εἶχον κάμει τὴν κατάκτησιν τῶν εἰς τὴν καρδίαν τῆς.

Ἀπόδειξις δὲ ἦτο, ὅτι ἀπὸ τὴν ἐπαύριον τῆς συνομιλίας ἐκείνης προσεπάθησε νὰ ἀγωνισθῇ κατὰ τῶν κακῶν ἐκείνων διαθέσεων τῆς καρδίας τῆς καὶ σχεδὸν τὸ κατώρθωσε.

— Θέλω, ἔλεγεν εἰς τὴν μητέρα τῆς, νὰ διορθωθῶ, νὰ γίνω τὸ παράδειγμα τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς ἀγαθότητος. Θὰ μὲ βοηθήσῃς καὶ σύ, μητέρα;

Ἐννοεῖτε, βέβαια, πόσον ἦτο εὐχαριστήμενη ἡ μητέρα τῆς Καίτης, ὅταν ἤκουε τὰ φρόνιμα ἐκείνα λόγια τῆς κόρης τῆς. Δι' αὐτὸ, τῆς εἶδε θάρρος, ὅπως εἰμπορέσῃ καλλίτερον, καὶ τὴν ἐπαινοῦσεν, ὅσον ἔβλεπεν, εἰ αἱ καλὰι διαθέσεις τῆς κόρης τῆς ἐνίκων.

Ὅταν κάμμιά φορὰ ἡ ὑπηρετριά τῶν ὀμιλοῦσε διὰ τὴν περίφημον ἐπίσκεψιν τῶν εἰς τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν ἐρωτοῦσε διὰ τὴν πολυτέλειαν τῆς πλουσίας κόρης, ἡ Καίτη ἀπαντοῦσε μὲ φαιδρότητα καὶ χωρὶς κακίαν.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Νέλλη προώδεον. Αὐταί, βέβαια, δὲν εἶχαν νὰ παλαίσουν, καθὼς ἡ Καίτη, μὲ τὰ κακὰ αἰσθηματὰ τῆς καρδίας τῆς.

Ἡ Νέλλη ἔκαμνε τακτικώτατα εἰς τὰ καθήκοντά τῆς, ὅσα ἡ στενόχωρος χρηματικὴ θέσις τῆς οἰκογενείας τῆς ἐπέβαλλεν εἰς αὐτήν. Ἐδοῦναι τὴν μητέρα τῆς εἰς τὰς φροντίδας τοῦ σπιτιοῦ, τὴν ὑπέμεινε προθυμώτατα εἰς ὅλα καὶ ἐφρόντιζε διὰ τὴν ἀνατροφήν τοῦ μικροτέρου τῆς ἀδελφοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ δίδασκε, καὶ ἐπεριποιεῖτο τὸν πατέρα τῆς μὲ χιλίας δύο περιποιήσεις.

Ἡ Εἰρήνη, πάλιν, ἐφαίνετο καλὴ δι' ὅλους καὶ ἐμοί-αζεν ἐλεημοσύνας εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἐργάζετο μὲ ἐπιμονὴν καὶ μὲ θέλησιν διὰ τὴν ἀνατροφήν καὶ μόρφωσιν τῆς, καὶ μὲ τὴν χάριν τῆς, μὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ χαρακτήρος τῆς εἶδε φαιδρότητα καὶ ζωὴν εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ εἶχε πολλὴν ἀνεσιν, ἦτο ἔμως πολὺ σκυθρωπὸν.

8.— *Ἡ χαμένη θέσις.*

Ἡ ἀνοιξίς εἶχαν ἔλθει καὶ μαζί τῆς αἱ ὄραιαι μακρὰὶ ἡμέραι μὲ τὸν καθαρὸν καὶ γαλανὸν οὐρανὸν, μὲ τὴν συναυλίαν τῶν πουλιῶν καὶ μὲ τὰς τόσας καλλονὰς τῆς φύσεως.

Ὁ κήπος τοῦ σπιτιοῦ τῆς Νέλλης ἦτο καταστολισμένος ἀπὸ ἀνθῆ καὶ γεμάτος ἀπὸ μυρωδιῶν.

Τὸ χάρτι, ποῦ ἔστρωνε τὴν αὐλήν, ἦτο σκεπασμένο ἀπὸ πολύχρωμα λουλούδια τοῦ ἀγροῦ καὶ τῶν κηπῶν. Ἦτο ἕνας ἀληθινὸς κόπος, μαλακὸς, εὐμόρφος, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀπλώσει ἡ καλοσύνη τοῦ Θεοῦ.

Ἀπ' ἐπάνω μία καστανιά ἀπλανε τὰ ἀνθῆ τῆς καὶ ἐρριπτεν ὄραιαν σκιάν. Παρακάτω

αἱ ἀνθισμέναι μηλέαι, μαζί μὲ μίαν κερασιάν, συνεπλήρωνον τὸν στολισμὸν τοῦ κήπου. Ἐπρεπε νὰ ἔβλεπε κανεὶς πῶς τὰ παιδιὰ τῆς οἰκογενείας ἦσαν χαρούμενα μέσα εἰς τὴν εὐχάριστον ἐκείνην διαμονήν.

Ἐκυλόντο ἐπάνω εἰς τὸ καθαρὸ χαρτάρι, χωρὶς νὰ τὰ μέλη διόλου διὰ τὰ ἐνδύματά τῶν, τὰ ὅποια ἦσαν ἀπλᾶ, μὰ καθαρὰ, χάρις εἰς τὰς φροντίδας τῆς μητέρας καὶ τῆς ἀδελφῆς τῶν Νέλλης, ἡ ὁποία προσέφερε πολλὴν βοήθειαν εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας τῆς μητρὸς τῆς.

Τὰ παιδιὰ, ἐνῶ ἔπαιζαν, ἐσταματοῦσαν τὸ παιγνίδι τῶν, διὰ νὰ παρατηρήσουν τὰ πουλιά, ποῦ ἐπερνοῦσαν διὰ νὰ κατασκευάσουν τὰς φωλεὰς τῶν. Ἐπειτα διεσκέδαζον καὶ ἐμάζευον λουλούδια, διὰ νὰ κάμουν μίαν ἀνθοδέσμην διὰ τὴν μητέρα, ἀνθοδέσμην, ἡ ὁποία χίλιες φορὰς διεκόπτετο, πάντοτε ἀπὸ κάποιαν παρατήρησιν τῶν μικρῶν παιδιῶν.

Κάμμιά φορὰ τὰ προσεῖλκυε τὴν προσοχὴν τῶν τὸ θέαμα κάποιου μύρμηκος, ὁ ὁποῖος ἔσυρε βάρος δύο καὶ τρεῖς φορὰς μεγαλειότερον ἀπὸ τὸ σῶμά του, ἄλλοτε πάλιν μίαν χονδρὴν ἀράχνην, ἡ ὁποία ἐπλεκε τὸ δίκτυ τῆς τὸ λεπτό, καθὼς τὴν δαντέλλαν, ποῦ ἐφροσθεν ἡ Νέλλη τὰς Κυριακὰς εἰς τὸν λαϊκὸν τῆς, ἢ κάποιον ἔντομον, τέλος, τὸ ὁποῖον ἐξεσταίνετο εἰς τὸν ἥλιον.

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐνασχόλησις τῶν μικρῶν παιδιῶν συνεδέυετο μὲ γέλια, μὲ χαρὰν, μὲ τραγουδί.

Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία ἐβασίλευεν εἰς τὸ πτωχικὸ σπίτι τοῦ ὑπαλλήλου, καθὼς ἐβασίλευε καὶ εἰς τὴν φύσιν ὅλην. Ἐξεδηλόνητο δὲ παντοῦ, ἀπὸ τὸ χαμηλὸ δωμάτιον, ὅπου ἡ μητέρα ἐργαζομένη εἰσοτραγουδοῦσε κάποιον ᾄσμα, μέχρι τοῦ κήπου, ὅπου ἔπαιζαν φαιδρὰ τὰ παιδιὰ. Ἡ εὐτυχία ἐξεδηλόνητο ἀκόμη καὶ εἰς τὸν ὀρνιθῶνα, ὅπου ἡ Νέλλη ἐμοίραζε μὲ τραγουδία τὸ καθημερινὸ φαγητὸ τῶν ἀγαπημένων τῆς ὀρνιθῶν.

Ὅταν ὅλαι αἱ ἐργασίαι τῆς Νέλλης ἐτελείωναν, τότε ἤρχετο εἰς τὴν τραπεζαρίαν διὰ νὰ στρώσῃ τὸ τραπέζι. Ἡ ὄρα, ποῦ θὰ ἤρχετο ὁ πατέρας, ἐπληθιαζεν. Ὅταν δὲ ἐτελείωνε καὶ αὐτὴ ἡ ἐργασία τῆς, ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο, ἐπήγαγεν εἰς τὸν κήπον, ὅπου ὁ ἀδελφός τῆς προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ ἕνα τουφέκι μὲ κάποιον ξόλο, καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς ἕνα περιδέριον ἀπὸ λουλούδια.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, ἀγαπημένη μου μικρῆ; ἠρώτησεν ἡ Νέλλη.

— Ἡ Τιτίνα στολιζέται γιὰ νὰ ἐκδέχθῃ τὸν πατέρα, ἀπήνησε τὸ ἀγόρι, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν του.

— Ἡ Τιτίνα, ἀπήνησεν ἡ μεγάλη ἀδελφή, εἶναι μικρὰ φιλάρεσκος καὶ δὲν πρέπει μίαν κόρη νὰ εἶναι φιλάρεσκος. Μὰ, ἐπειδὴ ἡ Τιτίνα σήμερον ἦτο φρόνιμη, θὰ τῆς κάμω ἕνα μικρὸ στέφανο νὰ τὸ φορέσῃ εἰς τὰ μαλλιά τῆς.

Ἐνῶ ἡ Τιτίνα ἐμάζευε λουλούδια διὰ νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὴν ποδιάν τῆς Νέλλης, ὁ μικρὸς Παῦλος ἐρωτοῦσε μὲ σοβαρότητα τὴν Νέλλη πῶς θὰ εἰμποροῦσε νὰ καταφέρῃ ἕνα καλὸ τουφέκι.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΔ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γυμναστικὴ τῶν ματιῶν.

Ἄν θέλετε ν' ἀποκτήσετε καλὴν δρασιν, κάμειτε κάθε ἡμέραν γυμναστικὴν εἰς τὰ μάτια σας. Τοποθετηθῆτε ἔμπρὸς εἰς ἕνα καθρέπτην καὶ ἀρχίσατε νὰ στρέφετε τὰ μάτια σας μέσα εἰς τοὺς βολβοὺς τῶν, εἰς ὅλας τὰς διευθύνσεις. Αὐτὰ, τοῦλάχιστον, συμβουλεύει σπουδαῖος Εὐρωπαϊὸς ὀφθαλμολόγος.

Φαίνεται, ὅτι μὲ τὰς κινήσεις αὐτὰς δυνάμουν οἱ μῦς τῶν ματιῶν καὶ ἡ δρασις βελτιοῦται ἐπαισθητῶς.

Αἱ χρωματισμέναι φιάλαιτῶν φαρμακοποιῶν.

Θέλετε νὰ μάθετε ποῦ ὀφείλεται ἡ συνήθεια, ποῦ ἔχουν οἱ φαρμακοποιοὶ νὰ τοποθετοῦν μεγάλας κοκκίνας φιάλας εἰς τὰς προθήκας τῶν;

Ἄλλοτε, εἰς τὴν Εὐρώπην, ἦτο νόμος, ὁ ὁποῖος διέτασσε τοὺς φαρμακοποιοὺς νὰ ἔχουν εἰς τὴν προθήκην τῶν ἕνα κόκκινον ἀναμμένο φανάρι. Μὲ τὸν καιρὸν ὁ νόμος αὐτὸς κατηργήθη, ἀλλ' οἱ φαρμακοποιοὶ ἐξικολουθοῦν τὴν παράδοσιν καὶ ἀντικατέστησαν τὸ φανάρι μὲ μεγάλας, πελώριες χρωματισμέναις μπουτίλιας.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Β'

ΠΑΙΔΙΚΘΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπειλή.

Ἡ πενταετὴς Κάκια ἔλεγε πρὸς τὸν δωδεκαετῆ θεῖόν τῆς Ἰπποκράτην, ὅστις ἐπέληπτεν αὐτήν, ἀτακτοῦσαν:

— Ἐννοια σου, στάσου νὰ μεγαλιώσω κ' ἐγώ, νὰ γείνω θεία σου, καὶ σὲ σιάζω!

(Ἀπ. Ἀγγελικὴ Χ. Παπαϊωάννου).

Δικαιολογία.

— Μαρία, ποῦ εἶναι τὸ γάλα; ἐρωτᾷ ἡ κ. Μαρίκα τὴν ὑπηρετρίαν τῆς.

— Τὸ ἔχουσα, κυρία, διότι εἶχε κόψει. Καὶ, ἐπειδὴ ἡ κυρία ἐθύμωνε, λέγει ἡ μικρὰ Κλειώ, νομίζουσα, ὅτι θὰ σώσῃ τὴν Μαρίαν ἀπὸ τὴν τιμωρίαν:

— Ναι, μαμά, κ' ἐγώ τὴν εἶδα, ποῦ ἔχουσε τὸ γάλα... στὸν καφέ τῆς.

(Ἀπ. Α. Σεβαστί).

Ὁ σκοπὸς τῆς.

Ἡ μήτηρ ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν υἱὸν τῆς:

— Διατί, Νίκο, ὁ Θεὸς μὰς ἔδωκε τὴν μήτηρ;

— Διὰ νὰ θῆτῃ ὁ παππούς σ' αὐτὴν τὰ γυαλιά του.

— Ὅχι, μαμά, ἀπήνησεν ἡ μικροτέρα Φωφώ μὰς τὴν ἔδωκε, διὰ νὰ μυρίζωμεν τὰ γλυκὰ, ὅταν τὰ ψήνετε.

(Ἀπ. Παϊκὸς ἀσπέρ).

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

Ἡ Ἀνθούλα! ναι, εἶναι ἡ Ἀνθούλα! . . . Τὴν εἶχα γνωρίσει πρώτην φοράν στὰ γόνατα τοῦ μπαμπᾶ της. Μικρούλα, μόλις δύο ἔτων, ροδοκόκκινη, μὲ ὠραία μεγάλα μαῦρα μάτια. Τὸ μικρὸ της στοματάκι χαμογελοῦσε πάντοτε, ἐνῶ μὲ τὰ χεράκια της τὰ παχουλά ἐχάιδευε τὰ μαλλιά τοῦ καλοῦ της μπαμπᾶ. Ὡμιλοῦσε τόσο γλυκά, τόσο χαριτωμένα! . . . Ὅταν τὴν ἠρώτησα, ἂν ἀγαπᾷ τὸν μπαμπάκα της, μὲ ἀπήντησε μὲ τὴν γλυκειά της φωνή, ποῦ, ἂν τὴν ἀκουε, θὰ τὴν ἐξήλεω τὸ γλυκόλαλο ἀηδόνι:

— Ναι, τὸν ἀγαπῶ ὡς τὸν οὐρανό!

Τέτοιο χαριτωμένο ἀγγελοῦδι τὴν εἶχα γνωρίσει τὴν Ἀνθούλα. Ὡμοίαιζε πρὸς λουλοῦδι, πλασμένο γιὰ νὰ σκορπᾷ σιὸ γύρο γουρὸν τὴν μυρωδιά καὶ τὴν εὐμορφιά. Ἔτσι καὶ ἡ Ἀνθούλα, μὲ τὸ ἀθῶό της παιδικὸ γέλιο, μὲ τὰ ὠραία της μάτια, ποῦ ἦσαν γεμάτα ἀγάπη, ἐσκορπιζε τὴν χαρὰ, τὴν εὐτυχία . . .

Πέρασαν χρόνοι πέντε. Ἡ Ἀνθούλα ἐμεγάλωσεν, ἔγινεν ἑπτὰ χρόνων. Ὁ καλὸς της πατέρας ἀπέθανε.

Τὴν εἶδα καὶ πάλιν τὴν Ἀνθούλα, κάτω χρόν, μὲ κάτισχα χερσὶνα. μ' ἓνα μικρὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, μὲ τὰ μεγάλα της μαῦρα μάτια, γεμάτη λόνο τώρα . . . Κρατοῦσε στὸ χεράκι της ἓνα μανθῆλι, γεμάτο ξηρὸ ψωμί. Καί, σύρουσα τὰ ξεσχισμένα παντουφλάκια της, ποῦ ἄφταναν νὰ φαίνωνται τὰ γυμνά της ποδαράκια, μ' ἐπλησίασε . . .

— Δόσθε μὲ μιὰ δεκαρίτσα. . . Πεινοῦμε. Τὰ μάτια της ἦσαν γεμάτα δάκρυα, ἡ φωνή της γεμάτη παράπονο, ἐνῶ ἄπλωνε πρὸς ἐμὲ τὸ ἰσχνό της χεράκι.

Δὲν μ' ἐνεθυμῆτο, ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἀνεγνώρισα τὴ φτωχὴ Ἀνθούλα. Μὲ λόνο στὴν ψυχὴ ἔδωκα κατὶ στὸ θῦμα αὐτὸ τῆς ὀρφανίας καὶ εἶπα:

— Νά, Ἀνθούλα μου, νὰ πάρης κουφέτα. Κ' ἐκίνη, μὲ τὴν ἀγγελικὴ της φωνούλα, μ' ἀπήντησεν, ἐνῶ ἓνα δάκρυ οἶον διαμάντι ἔβρεχε τὸ ὄχρὸ της μαγουλάκι:

— Ὅχι, θὰ τὸ δώσω στὴ μαμά μου! . . .

ΣΚΕΠΤΟΒΟΛΑΙΣ ΝΤΙΑΝ

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

(Μυθὸς ἀερθικός).

Οἱ Ἀραβες διηγούνται, ὅτι τὸ μέρος, ὅπου σήμερον ὑφύεται τὸ τέμενος τῆς Ἰερουσαλήμ καὶ τὸ ὅποιον δὲν ἦτο ἄλλοτε, παρὰ εἰς καλλιεργημένον ἀγρὸς, ἔξω δὲ δύο ἀδελφοί, οἱ ὅποιοι ἐκαλλιέργουν ἀπὸ κοινοῦ τὸν ἀγρὸν, τὸν ὅποιον ἐκληρονόμησαν παρὰ τῆς μητρὸς των. Ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ εἶχε φθάσει. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐθέρισαν καὶ διεμοίρασαν τοὺς στάχεις εἰς δύο ἴσα μέρη. Μὲ αὐτοὺς τοὺς στάχεις ἔκαμαν δύο ὁμοία δεμάτια, τὰ ὅποια ἔβησαν εἰς τὸν ἀγρὸν.

Τὴν νύκτα εἰς τὸν ἀδελφῶν ἔσχε μίαν καλὴν ἰδέαν:

— Ὁ ἀδελφός μου, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἔχει σύζυγον καὶ τέκνα νὰ θρέψῃ· ἐγὼ δὲν εἶμαι νυμφευμένος. Δὲν εἶναι, λοιπόν, δίκαιον, νὰ λάβω ἴσον μερίδιον ἐκ τῶν στάχων. Ἄς ὑπάγω νὰ προσθέσω μερικὸς στάχεις εἰς τοὺς ἰδικούς του. Δὲν θὰ τὸ ἀντιληφθῇ καὶ οὕτω δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀπαρνηθῇ.

Καὶ ἔκαμν καθὼς εἶπε. Τὴν αὐτὴν νύκτα ὁ ἄλλος ἀδελφός ἐξύπνησε καὶ εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του:

— Ὁ ἀδελφός μου εἶναι νέος, ζῆ μόνος, ἐπομένως δὲν ἔχει κινένα διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Δὲν εἶναι δίκαιον, νὰ μοιρασθῶμεν ἐξ ἴσου τοὺς στάχεις. Ἄς φέρωμεν κρυφίως εἰς τὸ μερίδιόν του μερικὸς στάχεις. Δὲν θὰ τοὺς παρατηρήσῃ καὶ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ τοὺς ἀποποιήσῃ.

Καὶ ἔκαμαν ὁμοῦς ἐσκέφθη. Τὴν ἐπαύριον οἱ δύο ἀδελφοὶ μετέβησαν εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ ἐξεπλάγησαν πολὺ, διότι τὰ δύο μερίδια ἦσαν ἴσα.

Τὸ αὐτὸ ἔκαμαν πολλὰς νύκτας κατὰ συνέχειαν, ἀλλ' ἐκείδη ἕκαστος ἔφερεν εἰς τὸ δωματίον τοῦ ἑτέρου ἴσους στάχεις, τὰ μερίδια ἔμενον ἴδια· τέλος, μίαν νύκτα συνητηθήσαν, φέροντες ἕκαστος στάχεις καί, εἰς ἄκρον συγκρανημένοι, ἠσπλάγησαν ἀλλήλους.

Ἰδοῦ, λοιπόν, διὰ ποίαν αἰτίαν οἱ Ἀραβες ἔκριναν, ὅτι τὸ κτιστικώτερον μέρος διὰ νὰ κτίσῃσι τέμενος εἰς δόξαν τοῦ Ὑψίστου, ἦτο τὸ μέρος, ἔξω οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔδωσαν ἓν ὅσον λαμπρὸν παράδειγμα ἀδελφικῆς ἀγάπης.

(Μετάφρασις)

ΕΥΦΡΑΣΙΑ ΜΑΛΛΗ

Ο ΓΕΡΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ

— Τέκνα μου, εἶπε μὲ ὑποτρέμοντα χελεὴ γέρον πατὴρ εἰς τοὺς τρεῖς υἱούς, ποῦ ὠμίλει, διάμην δικτύων ἠνωμένων ράβδων πολλῶν, μ' ἀγωνίαν τὴν ψυχὴν συγκρατῶν καὶ λαλῶν. Ἔλθετε, τὰς ράβδους ταύτας θραύσατε ἰδοῦ, θὰ σᾶς εἰπω τὸν κρατοῦντ' αὐτὰ δεσμὸν ὁμοῦ.

Ὁ πρωτότοκος, μετὰ πολλὰς προσπάθειας, κατέλιπ' αὐτάς, ἐξηγῶν τὰς δυσκολίας. Ὁ δεῦτερος τὸν διεδέχθη, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἴδιον ἴσχυ' ἀποτέλεσμα, ὡς καὶ ὁ μικρός.

— Ἀνίκανα πλάσματα, εἰπ' ὁ πατὴρ τότε· ἴδετε τὴν δυνάμιν μου, τὰς ράβδους δότε.

— Ἀσπιεύεται, εἶπεν καὶ ἰμυδίων. Ὁ πατὴρ τῶν ὁμοῦ, λελυμένος δικτύων, ἔθραυσεν αὐτάς καὶ ἠρέμως εἶπεν: — Ἰδοῦ τ' ἀποτέλεσ' ἀγάπης καὶ ἐνάδοιως ὁμοῦ.

Κ' ἐνῶ ἔβηνγ' ἡ τελευταία του προή, ἡ φωνὴ του, ὡς ὑπόκωφος ἤδη βοή, — Ὁρκεισθετε, δι' ἠνωμέναι θὰ ζῆτε, ἡγαπημέναι, ποῖθ δὲν θὰ χωρισθῆτε.

Χαίρειτε τοὺς πατέρας μας νὰ συναντήσωμεν μετοβαίνω· ἐκὶ πληροῖον τοὺς θὰ ζήσω, εἶπε, καὶ ἐξήγησε τὰς χεῖρας των μ' ἓν νεῦμα. Θρηνοῦνται τῶν τέκνων, παρέδωκε τὸ πνεῦμα· εἶρε περιουσίαν μεγάλην ἢ τριῶν, περιουσιολογίαν μ' ἐπαθήσας πολλάς.

Γαίτων τις ἐνάγει, κατὰσχει εἰς δανειοτή, αὐτὴ θμως ἀναθάλλει παντοῦ νικητής. Ἐπιήλθον σύμβουλοι, φθόνος καὶ φιλοδοξία διελύθη τότε ἡ πολυτιμος φίλα. Μερίζονται καὶ εἰς τὸν ἄλλον ὑβρίζει· τ' αἷμα ἠνώσε, τὸ συμφέρον τοὺς χωρίζει· Ἐπανέρχονται γαίτων ὁμοῦ καὶ δανειστής, πολλάκις τοὺς καταδικάζει ὁ δικαστής. Πτωχεύουν καὶ εἰς κηρύττει τὸν ἄλλον ἐχθρόν, ἀδελφοὶ κεχωρισμένοι! πρᾶγμα θλιβερόν! Τότε ἀργὰ τὰς ράβδους ἐνθυμοῦνται καὶ ζητοῦν· εἰς μίτην δύνανται αὐτῶν νὰ ὠφεληθοῦν.

(Μετάφρασις) ΑΔΕΣ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΣΠΡΑΞΙΣ

ΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Πῶς νὰ φέρονται ἐνώπιον τῶν γονέων

Μίαν ἡμέραν εἰς ἐπιθεωρητής, κάμων ἐπὶ σκεψὶν σχολείου, ἐξήτησε ποῖον ἦτο τὸ ἀξιώτερον κοράσιον εἰς τὴν ἀριθμητικὴν. Ὁ διδάσκαλος, ἀφροῦ τὸ ἔδειξε:

— Θέλω νὰ σᾶς κάμω μίαν ἐρώτησιν δύσκολον, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητής. Τί ὀφείλετε εἰς τοὺς γονεῖς σας;

Τὸ κοράσιον ἔκυψε τὴν κεφαλὴν του χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε.

— Δὲν ἔκαμμε ποτὲ τοιοῦτον πρόβλημα: ἐν τούτοις, εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ χρησιμώτερα προβλήματα.

Τὰ παιδιά σκεπτόμενα ἐσιώπων.

— Ἰδοῦ, ἂς μετρήσωμεν καὶ οἱ δύο: τροφαί, ἐνδυμασίαι κ. τ. τ. εἰμποροῦμεν νὰ θίσωμεν δι' ὅλα αὐτὰ πέντε γρόσια τὴν ἡμέραν.

— Ἄ! εἶπε τὸ παιδίον, νομίζω ποῦ εἶναι πολὺ ὀλίγον.

— Κάμουν ἑκατὸν πενήντα γρόσια τὸν μῆνα. Τώρα, μικρά μου, πόσους μῆνας ἔχει ὁ χρόνος;

— Δώδεκα.

— Πολὺ καλὰ καὶ πόσον ἔτων εἶσαι;

— Δέκα ἔτων.

— Πολλαπλασιάσατέ τα, λοιπόν. Πόσα χρονοστεῖς ἔως τώρα εἰς τοὺς γονεῖς σου;

Τὸ μικρὸν κοράσιον τὰ ἐπολλαπλασίασε.

— Δέκα ὀκτὼ χιλιάδες γρόσια, εἶπε.

— Δὲν εἶναι μόνον αὐτὰ, ἐπρόσθεσον ὁ ἐπιθεωρητής· πρέπει νὰ ἀριθμήσῃς ἐπίσης τὰ ἔξοδα τοῦ λατροῦ, ὅταν ἦσο ἀσθενής, τὰ ἱατρικά, τὰ βιβλία τοῦ σχολείου σου . . . Πρόσθεσον ἐπίσης ὄλους τοὺς κόπους νῆς μητρὸς σου, τὰς νύκτας, τὰς ὁποίας ἐπέρασες εἰς τὴν ἀγκάλην της, πρόσθεσον ἐπίσης τὴν κοῆσιν τοῦ πατρὸς σου, ὁ ὅποιος ἐργάζεται καθ' ἡμέραν διὰ τὴν οἰκογένειαν. Εἶπέ μου, παιδί μου, ἡ ἀγάπη, οἱ κόποι τῶν γονέων σου πρέπει νὰ μετρηθοῦν ὡς χρήματα;

— Ἄ! ὄχι, εἶπε τὸ κοράσιον.

— Πολὺ καλὰ, ὅλα αὐτὰ δὲν εἰμποροῦν νὰ μετρηθοῦν ὡς χρήματα. Καὶ ὁμοῦ, οἱς, παιδί, πῶς εἰμπορεῖτε νὰ πληρώσατε εἰς τοὺς γονεῖς σας ὅλα αὐτὰ, ποῦ σᾶς κάμουν, διὰ νὰ σᾶς μεγαλώσουν καὶ σᾶς ἀναθρέψουν;

Τὸ μικρὸν κοράσιον, σκεψθεὶν ὀλίγον, εἶπε:

— Πρέπει ν' ἀγαπῶμεν ἐξ ὄλης τῆς καρδίας μας καὶ νὰ ἐργαζώμεθα ὅπως ἐκείνοι.

— Ἐχεις δίκαιον, παιδί μου. Μία καλὴ διαγωγή καὶ μία ἀγαπῶσα καρδιά, εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος, μὲ τὸν ὅποιον εἰμποροῦμεν νὰ φερόμεθα πρὸς τοὺς γονεῖς μας.

Α. ΣΑΧΟΒΙΑΣ

